

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/11/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121207341
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8121207341.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. v spore žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., právne zastúpenej: JUDr. Milan Szöllőssy, advokát so sídlom Mlynská 28, 040 01 Košice, IČO: 35570661, proti žalovanej: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Pribinova 19, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, 811 09 Bratislava, IČO: 00 151 700, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, o odvolaniach žalobkyne a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 8.9.2023 č.k. 14C/71/2021-255, takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie v tej odvolaní napadnutej časti, ktorou bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.229,- eur od 3.9.2021 do 26.4.2022, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.150,- eur od 3.9.2021 do 26.4.2022, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 115,43 eur od 3.7.2021 do 26.4.2022 a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.048,73 eur od 3.7.2021 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Mení rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov prvoinštančného konania tak, že:

Žalobkyňi proti žalovanej priznáva nároky na náhradu trov prvoinštančného konania o uplatňovaných nárokoch na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 100 %.

Sporovým stranám nepriznáva nároky na náhradu trov prvoinštančného konania o uplatňovaných nárokoch na náhradu liečebných nákladov a na náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti.

III. Sporovým stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj súd prvej inštancie) napadnutým rozsudkom rozhodol:

„I. Z a s t a v u j e konanie v nasledovných častiach:

- v časti bolestného v sume 2 403 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 174 EUR od 03.09.2021 do zaplatenia,
- v časti náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 4 150 EUR,
- v časti náhrady za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti v sume 2 681,08 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 681,08 EUR od 03.07.2021 do zaplatenia,
- v časti náhrady liečebných nákladov v sume 184,42 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 68,99 EUR od 03.07.2021 do zaplatenia.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 229 EUR od 03.09.2021 do 26.04.2022, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4 150 EUR od 03.09.2021 do 26.04.2022, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 115,43 EUR od 03.07.2021 do 26.04.2022 a náhradu za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti v sume 1 048,73 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 048,73 EUR od 03.07.2021 do zaplataenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 44,12 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V dôvodoch rozhodnutia konštatoval, že:

2.1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu dňa 3.9.2021 domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej titulom náhrady škody z ublíženia na zdraví bolestné v sume 2.403,- eur s úrokom s omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.403,- eur od 3.9.2021 do zaplataenia, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 4.150,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.150,- eur od 3.9.2021 do zaplataenia, náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti v sume 3.729,81 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.729,81 eur od 3.7.2021 do zaplataenia a liečebné náklady v sume 184,42 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 184,42 eur od 3.7.2021 do zaplataenia. Žalobkyňa si tiež uplatnila náhradu trov konania.

2.2. Žalobu odôvodnila žalobkyňa tým, že dňa X.X.XXXX utrpela pri dopravnej nehode v E. ako cestujúca v autobuse vážne ublíženie na zdraví, pričom k dopravnej nehode došlo z dôvodu, že vodič autobusu MHD mesta E. nedodržiaval bezpečnú vzdialenosť za vozidlom idúcim pred ním, a to za jazdnou súpravou, do ktorej zadnej časti narazil prednou časťou autobusu. Vodič bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví a podľa žalobkyne za škodu na jej zdraví zodpovedá poistený prevádzkovateľ a vodič motorového vozidla, ktorým bola škody spôsobená. Poukázala na to, že prevádzkovateľ motorového vozidla mal v čase škodovej udalosti uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. u žalovanej, pričom zastávala názor, že nároky titulom škody na zdraví sú kryté zákonom č. 381/2001 Z.z. a priamy nárok žalobkyne na náhradu škody voči žalovanej vyplýva z § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. Čo sa týka rozsahu ublíženia na zdraví žalobkyne, v dôsledku dopravnej nehody utrpela žalobkyňa pomliaždenie tváre, podvrtnutie sánkového kĺbu vľavo, pomliaždenie hrudnej steny vľavo, podvrtnutie krčnej chrčtice, pomliaždenie ľavého stehna, podvrtnutie pravého členkového kĺbu a pomliaždenie panvy v oblasti kostrče s následkom púrazového obmedzenia hybnosti krčnej chrčtice. Požadovala:

- náhradu za bolesť v sume 2.403,- eur (21,84 eur x 110 bodov) aj s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.403,- eur od 3.9.2021 (3 mesiace a 15 dní od prevzatia uplatnenia žalovaným dňa 18.5.2021) do zaplataenia,
- náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.150,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.150,- eur od 3.9.2021 do zaplataenia,
- náhradu za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti v sume 3,729,81 eur za obdobie PN od 3.9.2019 do 28.8.2020 s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.729,81 eur od 3.7.2021 do zaplataenia,
- náhradu vynaložených liečebných nákladov v celkovej sume 184,42 eur, ktoré boli ňou vynaložené a nehradené z verejného zdravotného poistenia s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 184,42 eur od 3.7.2021 do zaplataenia.

2.3. Podaním zo dňa 26.4.2022 žalovaná oznámila súdu, že dňa 20.4.2022 jej bol doručený rozsudok Krajského súdu v Prešove, XXX/XX/XXXX, ktorým bola preukázaná zodpovednosť jej poisťníka za škodu na zdraví spôsobenú žalobkyni, preto žalovaná pristúpila k poskytnutiu náhrady škody, ktorú poukázala na účet žalobkyne. Uhradila jej bolestné za 110 bodov x 20,26 eur v sume 2.229,- eur, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia 190 bodov x 21,84 eur v sume 4.150,- eur a liečebné náklady 25,25 eur a cestovné výdavky 90,18 eur. Náhrada za stratu na zárobku počas PN nebola žalobkyni uhradená, pretože výška nemocenských dávok poskytnutých počas PN vo výške 3.971,60 eur prevyšuje zárobok žalobkyne, a tak nevznikla žiadna strata na zárobku žalobkyne. Úroky z omeškania žalovaná neuhradila, pretože nezavinil, že nebolo ukončené trestné konanie a bez toho nebola preukázaná zodpovednosť jej poisťníka za škodu.

2.4. Podaním zo dňa 12.5.2022 žalovaná oznámila, že v zmysle odborného stanoviska revízneho lekára A. F. mala byť dočasná pracovná neschopnosť na úrazovú diagnózu ukončená ku dňu 24.10.2019 a následné vyšetrenia nesúvisia s úrazovou diagnózou natiahnutia, podvrtnutia ľavého TMK.

2.5. Žalobkyňa podaním zo dňa 20.5.2022 vzala žalobu v časti o zaplatenie náhrady za bolesť v rozsahu 2.229,- eur, v časti náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 4.150,- eur a v časti náhrady liečebných nákladov v rozsahu 115,43 eur späť z dôvodu plnenia žalovanej v priebehu konania. Zotrvála však na úrokoch z omeškania k daným plneniam. Žalobu vzala späť taktiež v časti náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti v sume 264,90 eur s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania z uvedenej sumy od 3.7.2021 do zaplatenia, pričom zotrvala na náhrade za stratu na zárobku počas PN v sume 3.464,91 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.464,91 EUR od 3.7.2021 do zaplatenia (v písomnom podaní s chybou v písaní, opravenou na pojednávaní dňa 7.6.2022). Späťvzatie v časti náhrady na stratu na zárobku počas PN odôvodnila s ohľadom na výpočet tohto nároku s poukazom na mzdový list od zamestnávateľa žalobkyne G., D. za obdobie roku 2019. Priemerný zárobok vypočítavala s poukazom na § 134 ods. 1, 2 a 4 Zákonníka práce nasledovne: za II. štvrťrok 2019 (apríl, máj, jún 2019), keďže žalobkyňa nastúpila do práce od 1.5.2019 a za máj 2019 jej bola zúčtovaná hrubá mzda 680,- eur a v júni 2019 hrubá mzda 560,- eur, tak od súčtu týchto miezd odpočítala náhradu mzdy za dovolenku v sume 79,94 eur a náhradu mzdy za sviatok v sume 53,29 eur, a teda výsledná suma zúčtovanej hrubej mzdy za II. štvrťrok 2019 predstavuje sumu 1.106,77 eur. Keďže žalobkyňa odpracovala v máji 2019 pracovný čas 144 hodín a v júni 2019 pracovný čas 160 hodín, celkovo za rozhodujúce obdobie odpracovala 304 hodín. Pri celkovej zúčtovanej hrubej mzde v sume 1 106,77 eur a odpracovanom pracovnom čase v rozsahu 304 hodín vypočítala priemerný hodinový zárobok za rozhodujúce obdobie vo výške 3,6407 eur (zaokrúhlene na 4 desatinné miesta podľa § 134 ods. 4 ZP). Pri 40 hodinovom týždennom pracovnom čase žalobkyne potom predstavuje priemerný počet pracovných hodín na jeden mesiac v roku 173,92 hodín. Po vynásobení priemerného hodinového zárobku a priemerného počtu pracovných hodín na jeden mesiac v roku tak priemerný mesačný zárobok žalobkyne za rozhodujúce obdobie predstavuje 633,19 eur. Tým, že žalobkyňa bola práceneschopná od 3.9.2019 do 28.8.2020 počítala potenciálny zárobok spočítaním desiatich priemerných zárobkov v sume 6.331,90 eur (za 10 plných mesiacov PN) a pomerným priemerným zárobkom pripadajúcim na 28 dní z 30 dní v sume 590,98 eur (za PN v septembri 2019 v trvaní 28 dní) a priemerným zárobkom pripadajúcim na 28 dní z 31 dní v sume 571,91 eur (za PN v auguste 2020 v trvaní 28 dní). Za obdobie práceneschopnosti od 3.9.2019 do 28.8.2020 by tak žalobkyňa v priemere zarobila sumu 7.494,78 eur. Tým že za uvedené obdobie dostala náhradu príjmu od zamestnávateľa v sume 58,27 eur a nemocenské dávky v sume 3.971,60 eur, mala za to, že jej patrí ešte náhrada za stratu na zárobku 3.464,91 eur.

2.6. V reakcii na znalecký posudok č. 18/2023 vypracovaný znaleckou organizáciou LEGE ARTIS znalecká organizácia, s.r.o. dňa 29.5.2023 žalobkyňa vzala žalobu späť aj v časti o náhradu za bolesť vo výške 174,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne za obdobie od 3.9.2021 do zaplatenia a zotrvala na podanej žalobe v časti úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.229,- eur od 3.9.2021 do 26.4.2022, ktorý vyčíslila v sume 71,76 eur. Taktiež vzala späť žalobu v časti náhrady nákladov liečenia vo výške 68,99 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 68,99 eur od 3.7.2021 do zaplatenia, pričom zotrvala iba na úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 115,43 eur od 3.7.2021 do 26.4.2022, ktorý vyčíslila v sume 4,70 eur. Napokon taktiež vzala späť žalobu v časti náhrady za stratu na zárobku počas PN v rozsahu 2.416,18 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.416,18 eur od 3.7.2021 do zaplatenia (oprava písomných chýb podania na pojednávaní dňa 5.9.2023) a zotrvala tak na žalobe v časti náhrady za stratu na zárobku počas PN iba v rozsahu 1.048,73 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.048,73 eur od 3.7.2021 do zaplatenia. Uviedla, že toto čiastočné späťvzatie žaloby malo svoj pôvod v odpovediach znalca uvedených v znaleckom posudku, kde znalec uviedol, že PN súvisiaca s dopravnou nehodou trvala od 3.9.2019 do ukončenia rehabilitačnej liečby dňa 18.12.2019 a taktiež, že zdravotný stav žalobkyne bol ustálený dňa 18.12.2019. Náhradu za stratu na zárobku počas PN vypočítala žalobkyňa vychádzajúc z priemerného mesačného zárobku žalobkyne 633,19 eur nasledovne: Najprv určila priemerný zárobok za dané obdobie PN - zárobok za september 2019 pomerný priemerný zárobok vo výške 590,98 eur za 28 dní z 30 dní v mesiaci, za mesiace október a november 2019 priemerné zárobky spolu v sume 2 x 633,19 eur, t.j. 1.266,38 eur a za december 2019 pomerný priemerný zárobok pripadajúci na 17 dní PN z 31 dní v mesiaci v sume 347,23 eur. Následne odpočítala od celkového priemerného zárobku za dané obdobie v sume 2.204,59 eur vyplatenú náhradu príjmu od zamestnávateľa v sume 58,27 eur a nemocenské dávky v septembri 2019 v sume 203,70 eur, v októbri 2019 v sume 350,80 eur v novembri

2019 v sume 339,40 eur a v decembri 2019 pomernú časť dávky v sume 203,69 eur. Vo výsledku tak dospela k strate na zárobku v celkovej sume 1.048,73 eur.

2.7. Žalovaná mal s ohľadom na závery znaleckého posudku za to, že žalobkyňa vznikol nárok na náhradu za stratu na zárobku počas PN iba v rozsahu 46,06 eur, a to za obdobie od 3.9.2019 do 18.12.2019, t.j. za 78 pracovných dní, pričom vychádzal z výpočtu 15,4094 eur x 78 pracovných dní = 1.201,93 eur, od čoho odpočítal náhradu príjmu vyplatenú zamestnávateľom 58,27 eur a pomernú časť nemocenských dávok 1.097,60 eur (203,70 eur + 350,80 eur + 339,40 eur + 203,70 eur).

2.8. V konaní bolo zistené, žalobkyňa dňa 2.9.2019 utrpela pri dopravnej nehode v E. ako cestujúca v autobuse nasledovné zranenia: pomliaždenie tváre, podvrtnutie sánkového kĺbu vľavo, pomliaždenie hrudnej steny vľavo, podvrtnutie krčnej chrbtice, pomliaždenie ľavého stehna, podvrtnutie pravého členkového kĺbu a pomliaždenie panvy v oblasti kostrče s následkom poúrazového obmedzenia hybnosti krčnej chrbtice.

2.9. Medzi stranami nebol sporný skutkový stav ohľadom škodovej udalosti (príčiny) a záveru, že žalobkyňa utrpela v dôsledku dopravnej nehody škodu na zdraví (následku v širšom slova zmysle) a príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a následkom - poškodením zdravia. Žalovaná síce rozporovala, že do času, kým nebolo právoplatné rozhodnutie o vine a treste v trestnom konaní, nemohla vysporiadať danú poistnú udalosť, avšak účinne nepoprela žalobkyňou tvrdené skutkové okolnosti ohľadom zavinenia nehody. Netvrdila, že by poistený nebol vinný za spáchanie trestného činu a prípadné tvrdenie o nevine poisteného by bolo v priamom rozpore s vyhlásením viny obžalovaného poisteného v trestnom konaní, kde sa zúžilo dokazovanie v trestnom konaní už iba na dokazovanie pre účely uloženia trestu.

2.10. Sporným nebolo ani to, že žalovaná je z titulu povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel osobou zodpovednou za náhradu škody spôsobenej predmetnou dopravnou nehodou. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej v spore súd odvodil od § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., keďže vozidlo, ktorým bola spôsobená škoda, resp. prevádzkovateľ danej osobitnej prevádzky bol poistený u žalovanej.

2.11. Súd v prvom rade zastavil konanie v časti vzatej späť podaniami žalobkyne zo dňa 20.5.2022 a zo dňa 24.7.2023, a to tak, ako je uvedené v I. výroku tohto rozsudku. Žalovaná so späťvzatím žaloby v uvedených častiach súhlasila.

2.12. Predmetom konania sa po čiastočnom späťvzatí stali nasledovné nároky:

- úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.229,- eur od 3.9.2021 do 26.4.2022, ktorý vyčíslila v sume 71,76 eur,
- úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.150,- eur od 3.9.2021 do 26.4.2022, ktorý vyčíslila v sume 133,60 eur,
- úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 115,43 eur od 3.7.2021 do 26.4.2022, ktorý vyčíslila v sume 4,70 eur,
- náhrada za stratu na zárobku počas PN v sume 1.048,73 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.048,73 eur od 3.7.2021 do zaplatenia.

2.13. Žalovaná v celom rozsahu rozporovala príslušenstvo (úroky z omeškania) z jednotlivých nárokov a taktiež rozporovala náhradu za stratu na zárobku počas PN nad sumu 46,06 eur. Spor ohľadom nároku na náhradu za stratu na zárobku počas PN mal svoj základ v rozličných spôsoboch výpočtu zo strany žalobkyne a zo strany žalovanej, ako aj v rozdielnych názorov na hodnotu priemerného zárobku žalobkyne pred nehodou. Po tom, čo zo znaleckého dokazovania vyplynuli závery o PN v súvislosti s dopravnou nehodou v trvaní od 3.9.2019 do 18.12.2019, nebola s ohľadom na dispozičný úkon žalobkyne medzi stranami sporná doba trvania PN, počas ktorej mohlo dôjsť u žalobkyne k strate na zárobku.

2.14. Ohľadom nároku na náhradu za stratu na zárobku počas PN súd dospel k záveru o dôvodnosti žaloby žalobkyne v časti zostávajúcej po späťvzatí žaloby. Súd sa nestotožnil ani s názorom žalovanej na sumu ním považovanú za priemerný zárobok žalobkyne, ani so spôsobom výpočtu potenciálneho zárobku žalobkyne a straty na zárobku žalobkyne. Žalovaný pri svojom výpočte vychádzala z potvrdenia o strate na zárobku počas PN, kde sa uvádza mzda zúčtovaná na výplatu vo výške

508,51 eur, a túto prevzal za priemerný zárobok žalobkyne. Možno súhlasiť so žalovanou, že nemožno vychádzať z pravdepodobného zárobku vo výške 636,04 eur, ktorý je uvedený v predmetnom potvrdení zamestnávateľa, a to práve z dôvodu, že žalobkyňa v rozhodujúcom období odpracovala viac než 21 dní, resp. viac než 168 hodín. Avšak za správne súd práve považoval tretiu možnosť, a to výpočet priemerného zárobku žalobkyne vychádzajúc z dostupných údajov zo mzdového listu žalobkyne za rok 2019.

2.15. Priemerný zárobok je potrebné vypočítavať v súlade s § 134 ZP, pričom základom pre tento výpočet je hrubá mzda, ktorú žalobkyňa dosahovala pred škodovou udalosťou v rozhodnom období. V tomto smere súd poukázal na názor právnej vedy cit: „Priemerný zárobok sa chápe ako priemerný hrubý zárobok. Zisťuje sa vždy k prvému dňu kalendárneho štvrťroka za rozhodujúce obdobie, ktorým je predchádzajúci kalendárny štvrťrok, a to z hrubej mzdy, zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z doby, ktorú zamestnanec v tomto období odpracoval.“ (Barancová, H. a kol.: Zákonník práce. Komentár. 3. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2022, k ust. § 134).

2.16. Súd tak následne mal za to, že žalobkyňa správne vypočítala svoj priemerný hodinový zárobok za 2. kvartál 2019 vo výške 3,6407 eur, keď vychádzala z hrubej mzdy za mesiace máj 2019 vo výške 680,- eur a jún 2019 vo výške 560,- eur, ktoré následne sčítala (1.240,- eur) a zároveň od nich odpočítala náhrady mzdy za dovolenku v sume 79,94 eur a náhradu mzdy za sviatok v sume 53,29 eur, a tak dospela k celkovej zúčtovanej hrubej mzde za 2. štvrťrok 2019 v sume 1.106,77 eur, pričom následne uvedenú zúčtovanú hrubú mzdu vydělila počtom odpracovaných hodín za dané obdobie (304 hod). Súd sa taktiež stotožnil s jej spôsobom výpočtu priemerného mesačného zárobku za rozhodujúce obdobie vo výške 633,19 eur, keď priemerný hodinový zárobok vynásobila priemerným počtom hodín na jeden mesiac v roku 173,92 hodín.

2.17. Ohľadom spôsobu výpočtu priemerného zárobku súd prvej inštancie citoval v dôvodoch rozhodnutie názory z právnej vedy (Barancová, H. a kol.: Zákonník práce. Komentár. 3. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2022, k ust. § 134) a uzavrel, že vychádzajúc z priemerného mesačného zárobku vo výške 633,19 eur, PN žalobkyne v trvaní od 3.9.2019 do 18.12.2019 a pri zistených vyplatených náhradách príjmu a nemocenských dávkach dospel k celkovej strate za dané obdobie PN v sume 1.060,05 eur, a to sčítaním nasledovných strát na zárobkoch za jednotlivé mesiace:

- september 2019 - pomerný priemerný mesačný zárobok pripadajúci na 28 dní mesiaca (od 3.9.2019 do 30.9.2019) vo výške 590,98 eur (633,19 eur/30 dní v mesiaci september x 28 dní rozhodnej doby PN) mínus vyplatená náhrada príjmu zamestnávateľom v sume 58,27 eur, mínus vyplatené nemocenské dávky v sume 203,70 eur = strata na zárobku 329,01 eur;

- október 2019 - priemerný mesačný zárobok vo výške 633,19 eur mínus vyplatené nemocenské dávky v sume 350,80 eur = strata na zárobku 282,39 eur;

- november 2019 - priemerný mesačný zárobok vo výške 633,19 eur mínus vyplatené nemocenské dávky v sume 339,40 eur = strata na zárobku 293,79 eur;

- december 2019 - pomerný priemerný mesačný zárobok pripadajúci na 17 dní mesiaca [od 1.12.2019 do 17.12.2019 - v zmysle ukončenia PN sa deň ukončenia PN (t.j. v danom prípade 18.12.2019) považuje za deň, kedy už zamestnanec bol práce schopný] vo výške 347,23 eur (633,19 eur/31 dní v mesiaci december x 17 dní rozhodnej doby PN) mínus vyplatená pomerná časť nemocenských dávok pripadajúcich na 17 dní PN v sume nemocenské dávky v sume 192,37 eur (350,80 eur/31 dní v mesiaci december x 17 dní PN) = strata na zárobku 154,86 eur.

Žalobkyňa však požadovala náhradu za stratu na zárobku počas PN v nižšej sume, a to v sume 1.048,73 eur (s ohľadom na nesprávny prepočet pri pomernej časti vyplatených nemocenských dávok za mesiac december), a tak súd nejdúc nad rámec uplatneného nároku (ne ultra petitem) priznal žalobkyňi nárok na náhradu za stratu na zárobku počas PN v ňou požadovanej výške 1.048,73 eur.

2.18. Čo sa týka nárokov na úrok z omeškania, súd súhrnne k úrokom z omeškania vzťahujúcich sa na ten-ktorý čiastkový nárok náhrady škody z ublíženia na zdraví uzavrel, že špeciálna úprava obsiahnutá v § 11 ods. 6 až 8 zákona č. 381/2001 Z.z. nemala za cieľ znevýhodniť poškodeného, ktorému sa má uhradiť poistné plnenie. Ak si poškodený uplatní náhradu škody priamo u poisťovateľa v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., tak sa na priznanie úroku z omeškania vzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 517 Občianskeho zákonníka), podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody (resp. po uplynutí lehoty, v ktorej poškodený požaduje vyplatenie nárokov), avšak s tým rozdielom, že

na úrok z omeškania nemá poškodený nárok za obdobie troch mesiacov, v rámci ktorých má poisťovateľ čas na prešetrenie poistnej udalosti a následne počas 15 dní určených na vyplatenie poistného plnenia po skončení prešetrovania. K obdobným záverom vychádzajúc tiež z eurokonformného výkladu zákona č. 381/2001 Z.z. dospel opakovane aj Ústavný súd SR, a to napríklad v rozhodnutiach II.ÚS 263/2022, III.ÚS 309/2020, III.ÚS 215/2020, III.ÚS 214/2020.

2.19. Keďže žalovaná sa dostala do omeškania s platením jednotlivých peňažných nárokov bolestného, náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia, liečebných nákladov i náhrady za stratu na zárobku počas PN, súd zaviazal žalovanú aj na zaplatenie príslušných úrokov z omeškania v zákonom stanovenej výške 5 % ročne v súlade s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. (základná úroková sadzba ECB v prvý deň omeškaní žalovanej bola vo výške 0,00 %). Žalobkyni patrí úrok z omeškania z nároku na bolestné (2.229,- eur) a na sťaženie spoločenského uplatnenia (4.150,- eur) počnúc dňom 3.9.2021, keďže dňom 18.8.2021 uplynula trojmesačná lehota, do ktorej bola žalovaná povinná ukončiť šetrenie (uplatnenie nároku žalovaná prevzala dňa 18.5.2021) a následne dňa 2.9.2021 uplynula 15-dňová lehota na výplatu poistného plnenia. Žalobkyni patrí úrok z omeškania z nároku na náhradu liečebných nákladov a náhrady za stratu na zárobku počas PN počnúc dňom 3.7.2021, keďže dňom 17.6.2021 uplynula trojmesačná lehota, do ktorej bola žalovaná povinná ukončiť šetrenie (dňa 17.3.2021 žalovaná prevzala uplatnenie nároku) a následne dňa 2.7.2021 uplynula 15-dňová lehota na výplatu poistného plnenia. Súd preto zaviazal žalovanú aj na náhradu príslušenstva jednotlivých zložiek náhrady škody z ublíženia na zdraví tak, ako je to uvedené v II. výroku rozsudku, a to v prípade už vyplatených nárokov do dňa ich úhrady na účet žalobkyne, t.j. do dňa 26.4.2022 a v prípade ešte nezaplatených nárokov až do ich zaplatenia.

2.20. Čo sa týka námietky žalovanej, že sa nemohla dostať do omeškania s plnením náhrady škody skôr, než bolo vôbec skončené trestné konanie voči vodičovi autobusu, nemožno prisvedčiť takejto argumentácii žalovanej. V tomto smere predovšetkým žalovaná nepreukázala, že by bola sporná otázka zodpovednosti za škodu (priznanie vodiča autobusu), a preto i bez právoplatne ukončeného trestného konania si žalobkyňa mohla a aj uplatnila svoj nárok na náhradu škody s ohľadom na naplnenie všetkých predpokladov pre priznanie náhrady škody (príčina, následok, príčinná súvislosť) predchádzajúc tak aj prípadnému premlčaniu jej nárokov.

2.21. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá bola v prevažnej časti sporu úspešná, resp. nezavinila zastavenie konania (v rozsahu 72,06 %) priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44,12 % voči menej úspešnej žalovanej (úspech žalovanej v zastavených častiach nie pre jeho správanie predstavuje sumu 2.924,07 eur, t.j. 27,94 % k predmetu sporu v hodnote 10.467,23 eur bez príslušenstva). Čo sa týka celkového predmetu sporu súd vychádzal z hodnoty 10.467,23 eur ako súčtu všetkých uplatnených nárokov v rámci náhrady škody z ublíženia na zdraví (2.403,- eur + 4.150,- eur + 3.729,81 eur + 184,42 eur). Žalovaná zavinila zastavenie konania iba v častiach nárokov, ktoré plnila v priebehu konania a tieto plnenia spolu predstavujú sumu 7.543,16 eur (bolestné 2.229,- eur + SSU 4.150,- eur + liečebné náklady 115,43 eur). Žalobkyňa naopak zavinila zastavenie konania v časti späťvzatia žaloby v sume 2.924,07 eur (bolestné 174,- eur + liečebné náklady 68,99 eur + náhrada za stratu na zárobku počas PN v rozsahu 2.681,08 eur). O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku, proti výroku o náhrade trov konania podala odvolanie žalobkyňa. Navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku zmenil tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania a právneho zastúpenia v rozsahu 100 % a trov odvolacieho konania vo výške 100 %. V dôvodoch odvolania, ktoré právne kvalifikuje odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP uvádza, že:

3.1. Žalobkyňa dňa 2.9.2019 v Prešove, v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, utrpela ťažké ublíženia na zdraví s trvalými následkami. Písomným podaním zo dňa 11.3.2021, doručeným žalovanej 17.3.2021, si uplatnila právo na náhradu škody z titulu straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti a liečebných nákladov. Ďalším podaním zo dňa 12.5.2021, doručeným žalovanej dňa 18.5.2021, si uplatnila právo na náhradu škody z ublíženia na zdraví z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Nároky na náhradu škody preukázala zákonným spôsobom tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 7 ods. 1, § 3 ods. 2, § 4 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. Náhradu za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia preukázala lekáorskými posudkami vydanými posudzujúcim lekárom. Žalobkyňa titulom bolestného si uplatnila právo na náhradu škody vo výške 2.403,- eur (110 bodov x

21,84 eur), titulom SSU náhradu škody vo výške 4.150,- eur (190 bodov x 21,84 eur), titulom liečebných a cestovných nákladov si uplatnila náhradu škody vo výške 184,42 eur, titulom straty na zárobku počas PN si uplatnila náhradu v sume 3.729,81eur.

3.2. Žalovaná žalobkyni písomne oznámila dňa 16.6.2021, že sa s uplatnenými nárokmi zaoberá a o výsledku bude v najbližších dňoch informovať. Nekonanie žalovanej bolo dôvodom podania žaloby, ktorá bola podaná dňa 2.9.2021.

3.3. Žalovaná v oznámení zo dňa 21.4.2022 uviedla, že pristúpila k mimosúdnemu vyporiadaniu nárokov poškodenej. V predmetnom liste oznámila žalobkyni plnenie z titulu bolestného vo výške 2.229,- eur, z titulu SSU vo výške 4.150,- eur, z titulu liečebných nákladov vo výške 115,43 eur. Suma plnenia bola pripísaná na bankový účet žalobkyne až dňa 26.4.2022.

3.4. Žalovaná poskytnutím plnenia až 26.4.2022 konala v rozpore s § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. a v rozpore s § 517 Občianskeho zákonníka. Žalovaná neplnila riadne a včas.

3.5. Písomným podaním zo dňa 20.5.2022, v zmysle § 144 CSP, došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby z titulu poskytnutia plnenia žalovaným za bolestné vo výške 2.229,- eur, v časti za SSU vo výške 4.150,- eur, v časti za LN vo výške 115,43 eur. Žalobkyňa zotrvala na úrokoch z omeškania k daným plneniam. Žalobkyňa vzala tiež späť žalobu v časti náhrady za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti v sume 264,90 eur prísl., čo aj písomne v predmetnom podaní odôvodnila.

3.6. Počas konania vo veci samej bolo súdom nariadené znalecké dokazovanie znaleckou organizáciou LEGE ARTIS. Žalobkyňa, vzhľadom na znalecké dokazovanie, podaním zo dňa 24.7.2023 vzala žalobu v časti náhrady za bolesť vo výške 174,- eur (2.403,- eur - 2.229,- eur) s 5 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 3.9.2021 do zaplatenia a zotrvala na podanej žalobe v časti úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.229,-eur od 3.9.2021 do 26.4.2022 vo výške 71,76 eur. Tiež zobrala späť žalobu v časti LN vo výške 68,99 eur (184,42 eur - 115,43 eur) s 5 % ročným úrokom z omeškania od 3.7.2021 do zaplatenia a zotrvala na úhrade 5 % ročného úroku z omeškania z náhrady LN v sume 115,43 eur od 3.7.2021 do 26.4.2022 vo výške 4,70 eur. Zobrala žalobu späť aj v časti náhrady za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti vo výške 2.416,18 eur (3.464,91 eur - 1.048,73 eur) s 5 % ročným úrokom z omeškania od 3.7.2021 do zaplatenia a zotrvala na žalobe v časti náhrady za stratu na zárobku počas PN v rozsahu 1.048,73 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 3.7.2021 do zaplatenia. Zotrvala na úhrade 5 % ročného úroku z omeškania z náhrady za SSU v sume 4.150,- eur od 3.9.2021 do 26.4.2022 vo výške 133,60 eur.

3.7. Súd prvej inštancie rozhodol, že žalobkyňa nemá nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%, ale len vo výške 44,12%.

3.8. V konaní ale bolo preukázané, že žaloba čo do právneho základu v celom rozsahu bola podaná dôvodne. Nekonanie žalovanej bolo dôvodom podania žaloby.

3.9. Úprava náhrady trov konania v Civilnom sporovom poriadku vychádza z princípu zohľadňovania úspechu strany v civilnom spore. Samotný úspech strany v konaní však nie je možné hodnotiť mechanicky len porovnaním toho, akú sumu si žalobca uplatnil podanou žalobou a aká suma mu bola v konečnom rozhodnutí priznaná. Je potrebné prihliadať aj na ďalšie skutočnosti a to na priebeh konania, na predmet konania, druh uplatneného nároku a okolnosti prípadu, či rozhodnutie nezáviselo od úvahy súdu. Hodnotenie úspechu v konaní musí byť prísne individuálne s prihliadnutím na konkrétnu právnu úpravu vzťahujúcu sa k samotnému uplatnenému nároku ako aj na všetky relevantné okolnosti prípadu. Pri mechanickom prístupe k hodnoteniu úspechu v konaní totiž veľmi jednoducho môže dôjsť k porušeniu základného princípu, na ktorom stojí civilne sporové konanie a ktorý je vyjadrený v Článku 2 Civilného sporového poriadku. Podľa uvedeného ustanovenia totiž ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná. Aby boli zachované uvedené základné atribúty súdnej ochrany, a to jej spravodlivosť a účinnosť, musí súd na jednotlivé prípady konaní nazerať individuálne, pretože jednotlivé konania sa líšia svojimi okolnosťami a uplatnené nároky, ktoré je možné v súdnom konaní uplatniť, sa líšia svojou povahou, charakterom i konkrétnosťou právnej úpravy. Preto je potrebné vykladať ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku práve v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania a zohľadňovať najmä kritérium spravodlivosti.

3.10. V súčasnej právnej úprave civilného procesného práva nie je výslovne zakotvený princíp, podľa ktorého sa môže plná náhrada trov konania priznať v prípadoch, ak síce nebol žalobcovi priznaný nárok v celej uplatnenej výške, avšak určenie výšky tohto nároku bolo závislé od znaleckého dokazovania alebo od samotnej úvahy súdu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov takúto výslovnú úpravu obsahoval v ustanovení § 142 ods. 3). Uvedený princíp však má byť aj po rekonštrukcii civilného procesného práva naďalej uplatňovaný na základe interpretácie všeobecného ustanovenia § 255 Civilného sporového poriadku v súlade s Článkom 2 ods. 1, Článkom 3 ods. 1 a Článkom 4 Civilného sporového poriadku. Zodpovedá to i (okrem zopár výnimiek) početnej aktuálnej rozhodovacej prax odvolacích súdov (napr. uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/99/2017-359 zo dňa 31.3.2017, rozsudok Krajského súdu Košice č. k. 1Co/125/2017-346 zo dňa 14.3.2018, alebo rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/191/2017 zo dňa 13.12.2017, č.k. 12Co 53/2018, či rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 12Co/21/2018 zo dňa 27.8.2019). Do pozornosti dáva i Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I.ÚS/24/2021-44 zo dňa 4.8.2021 a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS/225/2020 z 27.8.2020, v ktorých bolo poukázané na to, že v súvislosti s posudzovaním procesného úspechu strán sporu v konaní, ktorého predmetom je nárok ktorého dôvodnosť a výšku je možné len predvídať, pretože závisí od znaleckého posudku, resp. úvahy súdu, tak ako to bolo v prípade sťažovateľa, dáva ústavný súd do pozornosti právnu vedu i praxou akceptovaný názor, podľa ktorého zásadu úspechu vo veci podľa § 255 CSP je treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesné neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody iba „odhaduje“. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesnej úspešného, keďže mal plný úspech, čo sa týka základu uplatneného nároku, a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu.

3.11. Preto aj v danom prípade mal okresný súd aplikovať základné princípy civilného sporového konania vyjadrené v úvode Civilného sporového poriadku. Okresný súd mal vyhodnotiť výsledok konania ako plný úspech žalobkyne a priznať jej právo na plnú náhradu trov konania.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie včas napadla podaným odvolaním i žalovaná. Uvádza, že odvolanie podáva proti II. výroku čo do priznaného príslušenstva pohľadávok a proti výroku III. o náhrade trov konania. Navrhuje, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku zmenil tak, že žalobu v odvolaní napadnutom rozsahu zamietne a prizná žalovanej proti žalobkyňi právo na náhradu trov konania. Podanie odvolania žalovaná odôvodňuje odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na bližšie odôvodnenie uvádza, že:

4.1. Konštatuje, čo bolo predmetom konania podľa pôvodne podanej žaloby a čo zostalo predmetom po čiastočnom späťvzatí žaloby. Aj prvoinštančný súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že predmetom konania po čiastočnom späťvzatí zostali žalobkyňou uplatnené nároky:

- úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.229,- eur od 3.9.2021 do 26.4.2022, ktorý vyčíslila v sume 71,76 eur,
- úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.150,- eur od 3.9.2021 do 26.4.2022, ktorý vyčíslila v sume 133,60 eur,
- úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 115,43 eur od 3.7.2021 do 26.4.2022, ktorý vyčíslila v sume 4,70 eur,
- náhrada za stratu na zárobku počas PN v sume 1.048,73 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.048,73 eur od 3.7.2021 do zaplatenia.

4.2. Súd prvej inštancie pritom dospel k záveru o dôvodnosti žaloby žalobkyne v časti zostávajúcej po späťvzatí žaloby, majúci zato, že žalovaná nedôvodne rozporovala nárok na príslušenstvo jednotlivých nárokov, a taktiež nárok na náhradu straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti nad sumu 46,06

eur, pričom uviedol, že „Spor ohľadom nároku na náhradu za stratu na zárobku počas PN mal svoj základ v rozličných spôsoboch výpočtu zo strany žalobkyne a zo strany žalovaného, ako aj z rozdielnych názoroch na hodnotu priemerného zárobku žalobkyne pred nehodou. Po tom, čo zo znaleckého dokazovania vyplynuli závery o PN v súvislosti s dopravnou nehodou v trvaní od 3.9.2019 do 18.12.2019, nebola s ohľadom na dispozičný úkon žalobkyne medzi stranami sporná doba trvania PN, počas ktorej mohlo dôjsť u žalobkyne k strate na zárobku.“

4.3. Ťažiskovou argumentáciou, ktorou žalovaná rozporovala predmetný nárok uplatnený žalobkyňou ale nebola neakceptácia výpočtu žalobkyne z dôvodu rozdielného názoru na hodnotu priemerného zárobku žalobkyne pred nehodou, ale tak, ako to vyplýva z podaní žalovanej zo dňa 15.10.2021, 19.11.2021, ktoré sú obsahom spisu (ako reakcie na žalobu a následné podanie žalobkyne), bolo to, že predmetný nárok na stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti uplatňovaný za obdobie od 3.9.2019 do 28.8.2020 je nedôvodný, pretože žalobkyňa bola v tomto období liečená aj pre iné zdravotné problémy, ktoré nesúvisia so zranením pri predmetnej dopravnej nehode. To, že žalovaná poukázala aj na nesprávny výpočet výšky tohto nároku realizovaný žalobkyňou v predmetnej žalobe, ktorý bol v rozpore s ustanovením §134 ods. 3 Zákonníka práce, keďže žalobkyňa, resp. jej právny zástupca, vychádzali neprávne pri výpočte straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti z predpokladaného príjmu, hoci pri výpočte sa malo vychádzať zo skutočnej mzdy zúčtovaných na výplatu za rozhodné obdobie, t.j. kalendárny štvrtrok pred úrazom, z ktorej sa malo vychádzať pri výpočte, bolo plnením jej povinnosti v konaní podľa § 151 CSP. Toto však nič nemení na skutočnosti, že prioritne bola vznesená námietka nepreukázania príčinnej súvislosti dĺžky/doby pracovnej neschopnosti žalobkyne s liečbou zranení, ktoré utrpela pri dopravnej nehode. Tomuto napokon prisvedčil aj konajúci súd, ktorý v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP, na pojednávaní konanom dňa 7.6.2022 určil, že okrem iných aj nárok titulom straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti je sporný, nakoľko nebol relevantne preukázaný, pričom na návrh žalovaného nariadil vykonanie znaleckého dokazovania na posúdenie medicínskych/zdravotných dôvodov, pre ktoré trvala pracovná neschopnosť žalobkyne v čase od 3.9.2019 do 28.8.2020 a na určenie toho, či dôvody trvania pracovnej neschopnosti v čase od 3.9.2019 do 28.8.2020 sú v priamej a výlučnej príčinnej súvislosti so zranením, ktoré utrpela pri nehode dňa 2.9.2019, v prípade ak nie, tak stanoviť dobu, ku ktorej mala byť dočasná pracovná neschopnosť na úrazovú diagnózu ukončená.

4.4. Vypracovaný Znalecký posudok č.18/2023 znaleckou organizáciou LEGE ARTIS potvrdil obranu žalovanej, že práceneschopnosť žalobkyne v čase od 2.9.2019 do 28.8.2020 nebola v priamej príčinnej súvislosti so zranením, ktoré utrpela dňa 2.9.2019 pri dopravnej nehode. Priama príчинná súvislosť so zranením utrpеныm pri nehode bola potvrdená pri dočasnej pracovnej neschopnosti len do ukončenia rehabilitačnej liečby t.j. do 18.12.2019.

4.5. Vychádzajúc zo záveru znaleckého posudku o dobe dočasnej pracovnej neschopnosti, ktorá je v priamej príčinnej súvislosti so zranením pri dopravnej nehode a dôkazmi predloženými žalobkyňou spolu so žalobou, t.j. potvrdením o strate na zárobku vystavené jej zamestnávateľom 15.2.2021, bolo zrejmé, že strata na zárobku počas pracovnej neschopnosti za obdobie od 3.9.2019 do 18.12.2019, vo finančnom vyjadrení činí 46,- eur, tak ako to žalovaná uviedla vo svojom podaní zo dňa 7.7.2023, ako aj na pojednávaní dňa 5.9.2023.

4.6. Z obsahu súdneho spisu je síce zrejmé, že podaním datovaným dňa 20.5.2022 žalobkyňa zaslala konajúcemu súdu „mzdový list za rok 2019“, ktorý už na pojednávaní konanom dňa 7.6.2022 žalovaná rozporovala ako neakceptovateľný, keďže tento nebol verifikovaný, t.j. absentovalo na tomto označenie kto ho vydal, ako aj označenie a pečiatka vydávajúceho, čomu napokon prisvedčil aj konajúci súd, ktorý v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP určil, že okrem iného nárok titulom straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti je sporný, nakoľko nebol relevantne preukázaný. Na pojednávaní konanom dňa 5.9.2023 konajúci súd vykonal dotaz na účastníkov konania, aký dôkaz chcú vykonať, na čo právna zástupkyňa žalobkyne uviedla, že „... treba vykonať mzdový list za rok 2019“. Predložila súdu originál mzdového listu za rok 2019 vypracovaný 9.6.2022 a podpísaný pracovníkom H. C. s pečiatkou zamestnávateľa žalobkyne. Súd založí predmetný mzdový list za rok 2019 do prílohovej obálky ako originál. Konajúci súd umožnil žalovanej nahliadnúť do predmetného mzdového listu za rok 2019. Pokiaľ konajúci súd mal zato, že až na tomto pojednávaní bol predložený relevantný dôkaz preukazujúci správnu výšku priemerného zárobku žalobkyne, a teda, že až v tomto momente bolo možné stanoviť správnu výšku straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti žalobkyne v čase od 3.9.2019 do

18.12.2019, tak potom je zrejmé, že aj napriek tomu, že si žalobkyňa u poisťovateľa uplatnila tento nárok dňa 17.3.2021, predložením mzdového listu vystaveného zamestnávateľom žalobkyne dňa 15.2.2021, v ktorom boli uvedené nesprávne údaje týkajúce sa doby pracovnej neschopnosti a výšky zárobku v rozhodnom období, tak žalovaná ako poisťovateľ nemohla ukončiť šetrenie v 3-mesačnej lehote už dňa 17.6.2021, a teda ani nemohla poskytnúť plnenie náhrady škody straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti v 15-dňovej lehote.

4.7. Žalovaná zdôrazňuje plnenie povinnosti sporových strán tak ako plynú z Čl.8 základných princípov Civilného sporového poriadku a z ustanovenia § 149 a nasl. CSP. Povinnosťou súdu je konať bez prieťahov, čo je základným princípom civilného sporového konania zakotveného v Čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Oneskorene predkladané vyjadrenia obsahujúce skutkové tvrdenia, nové návrhy na vykonanie dokazovania, či predkladanie dôkazov, ktoré bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania smerujú k zbytočnému predlžovaniu konania, a teda ku vzniku prieťahov v konaní, pričom účelom sudcovskej koncentrácie konania je spor zrýchliť, zefektívniť, a zabrániť tomu, aby strany predkladali skutkové tvrdenia alebo návrhy na vykonanie dôkazov tak, že by sa predlžoval celkový proces z dôvodu potreby odročenia pojednávania (k tomu napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu 3Obdo/43/2018).

4.8. Žalobkyňa aj napriek obrane žalovanej zostala v čase od podania žaloby 3.9.2021 až do 5.9.2023, t.j. po dobu dvoch rokov, absolútne nečinná, nepredložila relevantné dôkazy, ktorými by preukázala dôvodnosť svojho nároku na stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti. Pokiaľ žalobkyňa v konaní nebola aktívna, nereagovala na protiargumentáciu žalovanej strany a teda efektívne nevyužila možnosť na presadzovanie svojho práva v občianskom súdnom konaní, predloženie dôkazu až dňa 5.9.2023 na pojednávaní, ako strana sporu urobila oneskorene, keďže takýto úkon mohla a mala urobiť skôr, ak by konala s náležitou starostlivosťou, rýchlo a hospodárne.

4.9. Pokiaľ žalobkyňa takýto dôkaz nepredložila ani v procese mimosúdneho uplatňovania nárokov u poisťovateľa, hoci v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. poškodený, t.j. žalobkyňa má povinnosť nároky nielen uplatniť, ale ich aj preukázať, tak ani konajúci súd nemohol dospieť k záveru, že poisťovateľovi tieto relevantne preukázala, a teda, že žalovaný ako poisťovateľ sa už dňa 3.7.2021 dostal do omeškania s plnením nároku na náhradu škody titulom straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti.

4.10. Toto odôvodňuje nesprávnosť záveru rozhodnutia prvoinštančného súdu, ktorý priznal žalobkyni nárok na náhradu straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti spolu s 5 %-ným úrokom z omeškania od 3.7.2021 do zaplatenia. Je totiž zrejmé, že ku dňu 17.3.2021 žalobkyňa poisťovateľovi/žalovanej nepreukázala dôvodnosť ňou uplatňovaného nároku:

- čo do dĺžky pracovnej neschopnosti za obdobie od 3.9.2021 do 28.8.2020 - táto bola preukázaná až znaleckým dokazovaním v súdnom konaní, a to v trvaní od 3.9.2021 do 18.12.2019,
- čo do výšky priemerného zárobku v rozhodnom období - táto bola preukázaná až v konaní na poslednom pojednávaní dňa 5.9.2023 a vzhľadom nato je vylúčené, aby poisťovateľ mohol ukončiť šetrenie v čase 3 mesiacov od uplatnenia nárokov a v 15 dňovej lehote poskytnúť plnenie náhrady škody, a preto je aplikácia ustanovenia § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. a záver súdu o omeškaní žalovanej absolútne nedôvodná a nesprávna.

4.11. Rovnaká argumentácia odvolateľa smeruje aj vo vzťahu k rozhodnutiu prvoinštančného súdu, ktorý priznal žalobkyni nárok na príslušenstvo pohľadávky z nároku na náhradu škody vynaloženej titulom liečebných nákladov. Aj pri tomto nároku je zrejmé, že žalovaná rozporovala už vo svojich prvotných vyjadreniach výšku nároku ako nedôvodnú s poukazom na to, že žalobkyňou sú uplatňované aj také liečebné náklady, ktoré nijak nesúvisia s úrazom utrpým pri dopravnej nehode, ale súvisia s nepriaznivým predúrazovým zdravotným stavom žalobkyne. Aj konajúci súd v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP, na pojednávaní konanom dňa 7.6.2022 určil, že okrem iných aj nárok titulom nákladov spojených s liečením je sporný, nakoľko nebol relevantne preukázaný, pričom na návrh žalovaného nariadil vykonanie znaleckého dokazovania na posúdenie toho, ktoré z vynaložených liečebných nákladov uplatňovaných žalobkyňou súvisia a teda sú v príčinnej súvislosti s liečbou zranení, ktoré utrpela pri dopravnej nehode dňa 2.9.2019. Vypracovaný Znalecký posudok č. 18/2023 znaleckou

organizáciou LEGE ARTIS potvrdil, že nie všetky žalobkyňou vynaložené náklady liečby sú v priamej príčinnej súvislosti so zranením, ktoré utrpela dňa 2.9.2019 pri dopravnej nehode. Preto aj v prípade tohto nároku platí, že ku dňu 17.3.2021 žalobkyňa poisťovateľovi/žalovanej nepreukázala dôvodnosť ňou uplatneného nároku - táto bola preukázaná až znaleckým dokazovaním v súdnom konaní a vzhľadom na to, je vylúčené aby poisťovateľ mohol ukončiť šetrenie v čase 3 mesiacov od uplatnenia nárokov a v 15-dňovej lehote poskytnúť plnenie náhrady škody, a preto je aplikácia ustanovenia § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. absolútne nedôvodná a nesprávna.

4.12. V danej veci je nepochybné, že škoda bola spôsobená prevádzkou dopravného prostriedku pri dopravnej nehode a v takom prípade je potrebné mať na zreteli, že z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. má poistený právo, aby v prípade poistnej udalosti (t.j. vzniku jeho povinnosti nahradiť škodu) poisťovňa ako poisťiteľ - nositeľ povinnosti poskytnúť plnenie za poisteného nahradila za neho škodu, za ktorú poistený zodpovedá. V ustanovení § 823 Občianskeho zákonníka je vyjadrený princíp, podľa ktorého právo na náhradu škody, resp. právo na to, aby poisťovateľ uhradil za poisteného škodu, patrí poistenému. Odchýlku od tohto princípu môže stanoviť len osobitný predpis. Týmto osobitným predpisom vo vzťahu k prejednávanej veci je § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého je poškodený oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi. Záväzok poisťovne nahradiť poškodenému škodu za poisteného je však záväzkom voči poistenému nie voči poškodenému, vzťah poškodeného a poisťovne nie je vzťahom zodpovednosti za škodu, pretože zodpovednostný vzťah vzniká len medzi poškodeným a tým, kto mu škodu spôsobil.

4.13. Poisťovňa nie je zodpovedná za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, je povinná plniť za „zodpovedného“ poisteného, ktorý u nej uplatnil právo vyplývajúce mu z poistného vzťahu. Len v prípade, ak osobitné predpisy ustanovujú inak, vznikne priamo poškodenému nárok, aby mu poisťovňa plnila. Z uvedeného je takto zrejmé, že poisťovateľ voči poškodenému nemá, ani nemal žiadne povinnosti, len poistený má právo, aby poisťovňa za neho nahradila škodu poškodenému z titulu existujúceho poistno-právneho vzťahu. Rozsah a podmienky povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla upravuje zákon č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len Zákon o PZP). Cituje pritom ustanovenie § 2 písm. e), f), g), h), i), j), § 4 ods. 1 a 2 Zákona o PZP. Žalovaná poisťovňa usporiadala nároky na náhradu škody v zmysle platnej právnej úpravy, potom čo bolo právoplatne ukončené trestné konanie vo veci, ktorým bola preukázaná zodpovednosť poisteného za vznik škody, a preto sa v danom prípade ani pri ostatných uplatňovaných nárokoch na náhradu škody nemohla žalovaná dostať do omeškania s plnením, tak ako na to poukazovala v priebehu celého konania. Preto sa z uvedeného dôvodu aj časť rozhodnutia prvoinštančného súdu, ktorým priznal príslušenstvo pohľadávky z nárokov titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia javí ako nesprávne.

4.14. V danom prípade je zrejmé, že nárok na náhradu škody je typickým nárokom, pri ktorom čas plnenia nie je ustanovený Občianskym zákonníkom a nie je určený ani dohodou. Jej splatnosť sa zásadne určuje podľa § 563 Občianskeho zákonníka. V danom prípade povaha veci vylučuje použitie tohto ustanovenia, keďže nebol daný ani základ nároku žalobkyne, a preto sa ani žalovaná nemohla ku dňu 3.9.2021 ocitnúť v omeškaní.

4.15. Vzhľadom na podané odvolanie týmto napáda aj rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktorý žalobkyňu priznal proti žalovanej právo na náhradu trov konania. Odvolateľka má za to, že rozhodnutím Okresného súdu Prešov sp.zn. 14C/71/2021 bola žalobkyňu poskytnutá súdna ochrana nad rámec právnej úpravy, čo je dôvodom pre podanie predmetného odvolania, ktorým sa žalovaná domáha zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie a zamietnutia žaloby v časti priznaného príslušenstva pohľadávky a priznania nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania žalovanému v plnom rozsahu.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej označila podané odvolanie za účelové. Popisuje priebeh konania pred súdom prvej inštancie tak, ako ho uviedla v ňou podanom odvolaní. Aj vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej poukazuje na ňou realizované procesné úkony (žalobu a čiastočné späťvzatia žaloby) a na dôvod čiastočných späťvzatí žaloby v dôsledku plnení poskytnutých poisťovňou i v reakcii na výsledky znaleckého dokazovania a poukazuje na to, že:

5.1. Žalovaná až v oznámení zo dňa 21.4.2022 uviedla, že pristúpila k mimosúdnemu vysporiadaniu nárokov poškodenej, čo je 10 mesiacov od písomného oznámenia zo dňa 16.6.2021, že sa s uplatnenými nárokmi zaoberá. V predmetnom liste oznámila žalobkyni plnenie z titulu bolestného vo výške 2.229,- eur, z titulu SSU vo výške 4.150,- eur, z titulu liečebných nákladov vo výške 115,43 eur. Suma plnení bola pripísaná na bankový účet žalobkyne až dňa 26.4.2022. Žalovaná poskytnutím plnenia až 26.4.2022 konala v rozpore s § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. a v rozpore s § 517 Občianskeho zákonníka. Žalovaná neplnila riadne a včas.

5.2. Ustanovenie § 1 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. v platnom znení, stanovuje aplikáciu osobitných predpisov (s priamym odkazom na Občiansky zákonník) za podmienky, že samotný zákon č. 381/2001 Z.z. nestanoví inak. Citované ustanovenie tak explicitne zakladá subsidiaritu Občianskeho zákonníka k zákonu č. 381/2001 Z.z. a je preto nepochybné, že na predmetný právny vzťah sa bude vzťahovať Občiansky zákonník ako základný súkromnoprávny predpis v podmienkach Slovenskej republiky. Teda zákon č. 381/2001 Z. z. aplikáciu § 517 Občianskeho zákonníka nevylučuje.

5.3. Právo žalobkyne na úrok z omeškania je preukázaný. Žalobkyňa si v predmetnej právnej veci uplatnila úrok z omeškania z náhrady za bolestné, SSU, liečebné náklady, ktoré boli plnené žalovanou až po podaní žaloby a na toto plnenie nemalo vplyv vykonanie znaleckého dokazovania.

5.4. Čo sa týka úrokov z omeškania z náhrady škody z titulu straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti, predmetný nárok bol listinnými dôkazmi preukázaný. Námietka žalovanej, že predložený mzdový list za rok 2019, keďže nebol opatrený pečiatkou a podpisom zamestnávateľa, nie je listinným dôkazom, je námietkou účelovou. Predložený mzdový list, ako bolo preukázané v súdnom konaní, je identický s originálom mzdového listu predloženým súdu na pojednávaní dňa 5.9.2023. Predmetná námietka žalovanej je len a len účelovou obranou, čo svedčí vedomému obchádzaniu zákonných povinností žalovanou plniť riadne a včas.

5.5. Úroky z omeškania neboli dohodnuté, žalobkyni prislúchajú úroky zákonné v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. Z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva, že ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ (poškodený) právo požadovať od dlžníka (žalovaného) popri plnení aj úroky z omeškania. Teda je nevyhnutné na dôsledky omeškania poisťovateľa s plnením jeho hlavnej právnej povinnosti plniť samotnú náhradu škody, aplikovať všeobecný predpis, ktorým je ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak poisťovateľ nesplní právnu povinnosť plniť oprávnenú náhradu škody poškodenému včas a riadne, dostáva sa s plnením tejto povinnosti do omeškania a poškodenému vzniká nárok uplatňovať si voči poisťovateľovi aj nárok na úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka bez ohľadu na to, či poisťovateľ riadne a včas splnil aj inú svoju právnu povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., t. j. začať včas prešetrovanie poisťnej udalosti a toto prešetrovanie aj včas ukončiť. Dlžník v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka je povinný plniť riadne a včas a svoju povinnosť má dlžník splniť, nie formálne podľa subjektívneho uváženia dlžníka, ale objektívne v zmysle zákona.

5.6. Právna povinnosť poskytnúť peňažné plnenie (poškodenému) zodpovedajúce náhrade škody nie je totožná s právnou povinnosťou poisťovateľa skončiť prešetrovanie poisťnej udalosti a zaslať poškodenému oznámenie o plnení, resp. o dôvodoch neplnenia. Ide o dve odlišné právne povinnosti poisťovateľa, ktoré síce spolu súvisia, ale sú to relatívne dve samostatné právne povinnosti. Splnením povinnosti poisťovateľa skončiť prešetrovanie poisťnej udalosti a zaslať poškodenému oznámenie o plnení, resp. o dôvodoch neplnenia nezaniká povinnosť poisťovateľa poškodenému plniť náhradu škody, ktorá mu oprávnené patrí, a túto náhradu plniť riadne a včas.

5.7. Žalovaná v odvolaní popiera právo žalobkyne na úrok z omeškania (sankciu), ale toto popretie nemá oporu v citovaných zákonných ustanoveniach. Veď zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. V súvislosti s uvedeným poukazuje na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/49/2022 zo dňa 26.7.2023.

6. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že žalobkyňou podané odvolanie proti výroku o trovách konania je založené predovšetkým na námietke, že súd prvej inštancie nepostupoval správne pokiaľ pri vyhodnotení úspechu/neúspechu v konaní mechanicky porovnal to, aká suma bola žalovaná a aká bola v konaní priznaná. Zároveň poukazuje na rozhodovaciu prax súdov pri aplikácii ustanovenia § 255 CSP, pričom podrobnejšie cituje „jedno“ z rozhodnutí Ústavného súdu SR. Podľa žalovanej žalobkyňa nenáležite poukazuje na ňou označenú rozhodovaciu prax, nakoľko prípad žalobkyne a ňou zvolený spôsob uplatňovania nárokov nezapadá do ňou uvádzanej aplikačnej „schémy“. Poukazuje ďalej na to, že:

6.1. Žalobkyňa podala žalobu, v ktorej (v jej skutkovom zdôvodnení a k nej priloženým listinám) popisovala ňou tvrdený základ i špecifikáciu uplatnených nárokov. Podľa žalovanej nielen z predmetnej žaloby, ale aj z následných podaní žalobkyne je nespochybniteľné a absolútne zrejmé, že žalobkyňa „dôvodnosť a výšku nároku“ nepredvídala, ale tento prezentovala ako nespochybniteľný a rétorickou žalobkyne povedané „zákonným spôsobom“ preukázaný.

6.2. Žalovaná od počiatku tak, ako to vyplýva z jej podaní, ktoré sú jednak reakciou na podanú žalobu, ale aj reakciou na následné podania žalobkyne, poukazovala a rozporovala to, že:

- žalobkyňa nesprávne vyčíslila nárok uplatňovaný titulom bolestného, keď pri finančnom vyjadrení vzala do úvahy hodnotu bodu stanovenú na rok 2020, a to vzhľadom k tomu, že zo žalobkyňou predloženej zdravotnej dokumentácie (ktorá je obsahom súdneho spisu) je zrejmé, že všetky zranenia, ktoré žalobkyňa utrpela boli zistené, a teda zrejme už v roku 2019 s akcentom na to, že žalobkyňa mala, a teda bola liečená aj pre iné zdravotné problémy, ktoré nesúvisia so zranením pri predmetnej dopravnej nehode, a ktorých liečba zjavne ovplyvnila a predĺžila dobu liečby (o čom predložila dôkaz),
- žalobkyňa nesprávne stanovila výšku nároku titulom straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti za obdobie od 3.9.2019 do 28.8.2020, nakoľko celá doba pracovnej neschopnosti súvisela aj s liečbou vyššie uvedených zdravotných problémov žalobkyne, ktoré nesúviseli so zraneniami utrpými pri dopravnej nehode a pokiaľ táto liečba predĺžila dobu pracovnej neschopnosti, poisťenec žalovaného za toto nenesie zodpovednosť, a preto nemôže byť daná dôvodnosť nároku žalobkyne,
- žalobkyňa rovnako nesprávne stanovila výšku nároku titulom vynaložených liečebných nákladov a cestovného, a to vzhľadom k tomu, že ich potrebu v ňou uvádzanej výške nevyvolala len liečba zranení, ktoré utrpela pri predmetnej dopravnej nehode, ale aj ochorenia, ktorými trpela bez príčinnej súvislosti s utrpým zranením pri dopravnej nehode, a to všetko aj napriek tomu, že ona sama už v čase pred podaním žaloby poznala svoj nepriaznivý predúrazový zdravotný stav, a teda disponovala dôkazmi, ktoré preukazovali čiastočnú nedôvodnosť jej nárokov a z ktorých vyplývali všetky skutočnosti uvádzané/rozporované žalovanou stranou.

6.3. Ak sa aj napriek tomu rozhodla žalobkyňa podať žalobu, pričom na tejto zotrvala aj keď žalovaná presne a jasne formulovala a dôkazmi preukazovala nedôvodnosť nárokov a aj napriek tomu, že aj konajúci súd tieto nároky mal za nepreukázané, tak za takého stavu je nenáležité a neobstojí argumentácia žalobkyne, o tom že sa jednalo o odborné otázky, ktoré presahovali možnosti strany sporu, ktorá výšku škody „iba“ odhadovala.

6.4. Podobne ako v žalovanej podanom odvolaní aj teraz zdôrazňuje to, že žalobkyňa aj napriek obrane žalovanej a názoru konajúceho súdu v čase od podania žaloby, t.j. od 3.9.2021 po dobu dvoch rokov bola takmer absolútne nečinná, a pokiaľ žalobkyňa v konaní nebola aktívna, nereagovala na protiargumentáciu žalovanej strany, efektívne nevyužila možnosť na presadzovanie svojho práva v občianskom súdnom konaní, tak toto nie je možné zhojiť absurdnou argumentáciou o tom, že „výšku škody“, ktorú ona sama presne a jasne formulovala „iba odhadovala“ a bolo len na úvahe konajúceho súdu (prípadne na závere znaleckého posudku), ako v danej veci rozhodne.

6.5. Žalovaná dáva do pozornosti Nález Ústavného súdu SR IV.ÚS/652/2018-44 zo dňa 13.2.2020, ktorý je podľa nej aplikovateľný na danú prejednávajúcu vec, z ktorého odôvodnenia plynie, že: „V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že spoločným menovateľom situácií, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy všeobecného súdu alebo od znaleckého posudku, je z pozície strán sporu počiatočná nepredvídateľnosť výsledku konania o výške uplatneného nároku, čo zároveň tieto situácie kvalitatívne odlišuje od ostatnej sporovej agendy, keď žalobca vie spoľahlivo kvantifikovať výšku svojho nároku. Z uvedeného vyplýva, že kritérium predvídateľnosti výsledku rozhodnutia všeobecného súdu žalobcom sa javí byť rozhodujúce pri úvahe medzi aplikáciou zásady úspechu v jej všeobecnom význame, keď sa miera úspechu vo veci

zistuje v závislosti od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej, a jej redukovanej významovej podobe, keď sa za úspech považuje už úspech v základe nároku.“

A ďalej tiež uvádza, že: „Z už uvedeného možno urobiť čiastkový záver, že aplikácia pravidiel, ktorého sa domáhajú sťažovatelia v situáciách, keď rozhodnutie závisí od úvahy súdu, musí mať svoje vnútorné limity, pretože ináč by bolo v rozpore s rozumným usporiadaním procesných vzťahov, aby za situácie zjavne bezúspešného uplatňovania práva, nie síce v jeho základe, ale v podobe jeho neprimeranej a zjavne nadsadenej výšky vo vzťahu k tej, ktorá v obdobných veciach vyplýva napríklad z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, bola žalobcovi priznaná ochrana v podobe zachovania jeho práva na plnú náhradu trov konania proti žalovanému len preto, lebo bol úspešný v základe svojho nároku, ktorého výška však bola oproti žalobnému nároku súdom priznaná s výrazným obmedzením.“

6.6. Žalovaná žalobkyni neupiera právo na súdnu ochranu, ale zároveň poukazuje na to, že pokiaľ by odvolací súd rozhodol v intenciách ňou podaného odvolania, bol by zásadným spôsobom narušený princíp spravodlivosti a objektivity pri rozhodovaní, a preto žiada, aby odvolaniu žalobkyne nebolo vyhovené.

7. Žalovaná poisťovňa v reakcii na vyjadrenie žalobkyne k ňou podanému odvolaniu uviedla, že pred súdom prvej inštancie, v podanom odvolaní i vo vyjadrení k odvolaniu podanému žalobkyňou uviedla všetky rozhodné a podstatné skutočnosti, a preto opätovne uvádzať skutočnosti ku nedôvodnosti uplatňovaného príslušenstva žalobkyňou aktuálne (bez zmeny rozhodujúcich skutočností) nepovažuje za účelné.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP, zákon č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok) prejednal podané odvolanie žalobkyne a žalovanej v zmysle zásad daných aplikáciou ustanovenia § 378 a nasl. CSP, viazaný rozsahom odvolania a uplatnenými odvolacími dôvodmi podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP. Odvolací súd prejednal odvolania bez nariadenia pojednávania, keďže nariadenie pojednávania v predmetnej veci si nevyžadovala potreba zopakovania, či doplnenia dokazovania, ani dôležitý verejný záujem (§ 385 CSP). Na základe takéhoto prieskumu uvedeného rozhodnutia súdu prvej inštancie i konania ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd po prejednaní veci v senáte k záveru, že podané odvolania sú čiastočne dôvodné.

9. Prioritne sa žiada najskôr vyjadriť k rozsahu prieskumu rozhodnutia súdu prvej inštancie, na základe opravných prostriedkov podaných žalobkyňou a žalovanou poisťovňou. Z obsahu podaných odvolaní vyplýva, že opravným prostriedkom neboli napadnuté závery súdu prvej inštancie v časti pod bodom I. týkajúcich sa tam uvedených zastavení konaní o žalobkyňou uplatnených nárokoch a ani v časti týkajúcej sa výroku pod bodom II., ktorou žalobkyni bola na istine týkajúcej sa náhrady straty na zárobku priznaná suma 1.048,73 eur. V týchto častiach tak rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a nebolo oprávnením ani povinnosťou odvolacieho súdu v týchto odvolaniach nenapadnutých častiach rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať (§ 226, § 227 ods. 1, § 228 ods. 1 CSP).

10. V predmetnej veci žalobkyňa uplatňuje nároky voči poisťovni, v ktorej mal v čase poistnej udalosti poistenú zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla prevádzkovateľ autobusu MHD. Odvádza ich od škodovej udalosti, ku ktorej došlo 2.9.2019, pričom v konaní neboli pochybnosti o zodpovednosti prevádzkovateľa, podporenej aj vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti vodiča autobusu.

11. Žalobkyňa uplatňuje podanou žalobou nároky priamo proti poisťovateľovi škodcu, u ktorého v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. z titulu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je daná povinnosť priamo plniť poškodenej. Žalobkyňa teda priamo uplatňuje nárok voči poisťovateľovi s odkazom na ustanovenie § 15 ods. 1 označeného zákona.

12. V dôsledku argumentácie sporových strán k posudzovaniu nárokov priamo proti poisťovateľovi a v tej súvislosti a aj na rozdielnosť nárokov uplatniteľných proti škodcovi a poisťovateľovi sa žiada odkázať na už ustálenú súdnu prax plynúcu z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Vo viacerých dovolacích konaniach sa totiž Najvyšší súd SR zaoberal otázkou žalovateľnosti škodcu (poisteného) a poisťovateľa v podmienkach zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za

škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla - ďalej aj ZoPZP. V rozhodnutí sp.zn. 2MCdo/9/2013, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov SR 6/2015 pod č. 71 (R 71/2015), bola schválená právna veta: „uplatnením nároku poškodeného proti poisťovateľovi (§ 15 ods. 1 ZoPZP), nedochádza zároveň k uplatneniu nároku poškodeného na náhradu škody proti škodcovi“. Za pomoci logického výkladového argumentu argumentum a contrario je možné v okolnostiach posudzovanej veci vyvodiť, že uplatnením nároku poškodeného proti škodcovi nedochádza zároveň k uplatneniu nároku poškodeného proti poisťovateľovi. Potrebné je zdôrazniť, že vyslovený právny záver sa týka (iba) priameho nároku poškodeného v zmysle § 15 ZoPZP. V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd interpretoval ustanovenie § 15 ods. 1 a 2 ZoPZP tak, že poisťovateľ má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké postavenie ako škodca (poistený), ale tieto dva nároky nemožno stotožňovať, a to ani vo vzťahu k posúdeniu otázky premlčania. Ide o situáciu, keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody, proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 ZoPZP). Poškodený tak má právo uplatniť nárok na náhradu škody buď od škodcu alebo od poisťovateľa alebo od oboch. Aj vo veci sp.zn. 3Cdo/256/2012 sa najvyšší súd rovnako zaoberal aplikáciou priameho nároku poškodeného proti poisťovni v zmysle § 15 ods. 1 ZoPZP. Konštatoval, že právo poškodeného na uspokojenie jeho nároku na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi (action directe), s ktorým škodca uzavrel poistnú zmluvu, je z toho dôvodu najvyššou formou ochrany poškodeného. Poškodený nemusí požadovať náhradu škody najskôr od škodcu, môže ho „obísť“ a domáhať sa (aj žalobou podanou v civilnom sporovom konaní) náhrady škody priamo proti poisťovateľovi, je však povinný preukázať svoj nárok, t.j. všetko, čo by inak bolo povinnosťou poisteného škodcu (§ 4 ods. 2 ZoPZP), vznik poistnej udalosti (§ 797 ods. 2 Občianskeho zákonníka), príčinnú súvislosť medzi poistnou udalosťou a vznikom škody (§ 5 ods. 1 písm. h) ZoPZP), ako aj skutočnosť, že k škode došlo v čase trvania poistenia (§ 4 ods. 3 ZoPZP).

13. Z uvedeného vyplýva, že poisťovateľ vykonávajúci povinné zmluvné poistenie zodpovednosti má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody (okrem vyššie uvedených rozdielov) v zásade rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá priamo škodu spôsobila. Poškodený môže priamo od neho požadovať na súde alebo mimo neho náhradu škody.

14. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 ZoPZP poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Pre poisteného plynú aj nároky uvedené v ustanovení § 4 ods. 2, 3, 4 cit. zákona.

15. Závery súdu prvej inštancie o priamom vzťahu poškodenej žalobkyne ku poisťovateľovi prevádzkovateľa motorového vozidla a o priznávaných plneniach priamo proti poisťovateľovi sú zodpovedajúce uvedenej právnej úprave a aj pri vyššie uvedenej záväznosti už právoplatných častí rozsudku na ne sa žiada odkázať.

16. Pri žalovanou uplatnených odvolacích námietkach proti priznaným úrokom z omeškania sa žiada uviesť v nadväznosti na vyššie uvedené ustanovenia OZ a ZoPZP aj to, že vo vzťahu k priznávaným úrokom z omeškania je potrebné mať na zreteli to, že zákon č. 381/2001 Z.z. upravujúci povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, má v ustanovení § 1 ods. 2 úpravu, že ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy.

17. Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti

a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

18. Podľa ustanovenia § 11 ods. 7 ZoPZP poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

19. Podľa ustanovenia § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

20. K tomu odvolací súd uvádza, že pre zákon č. 381/2001 Z.z. ako pre špeciálny právny predpis upravujúci určitú oblasť poistenia vo vzťahu k Občianskemu zákonníku platí, že jeho ustanovenia majú prednosť pred ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Túto prirodzenú právnu zákonitosť zaviedol zákonodarca v ustanovení § 1 ods. 2 ZoPZP. Pravidlo, aby zákon stanovil inak, nemožno chápať doslovne požiadavkou, aby bol Občiansky zákonník aplikovaný na všetky prípady, kedy zákon č. 381/2001 Z.z. výslovne jeho aplikáciu nespochybňuje. Znamená to, že v prípadoch, keď zákon č. 381/2001 Z.z. určuje rozsah práv a povinností odlišný od Občianskeho zákonníka, je namieste vylúčené použitie zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka, avšak tam, kde zákon neustanovuje žiadnu odlišnosť od Občianskeho zákonníka, nie je dôvod neaplikovať Občiansky zákonník. K rovnakým záverom dospela aj právna teória (porovnaj Petrušák Martin, Šulíková Martina; Poistné zmluvy, prvé vydanie, Praha, C.H.BECK, 2012, strana 265, 375). Z týchto teoretických záverov vychádza aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/212/2017 z 22.2.2019, z ktorého ďalej plynie, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania je upravená v § 11 ods. 8 ZoPZP a je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) ZoPZP. Z tejto právnej úpravy možno vyvodiť, že umožňuje úročenie poistného plnenia v tých prípadoch, keď si poisťovateľ nesplnil svoju povinnosť uloženú mu v súvislosti so šetrením poistnej udalosti a tiež, keď poškodenému zašle oneskorené vysvetlenie dôvodov, pre ktoré poisťovateľ odmietol poskytnúť poistné plnenie, t.j. povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. Jej účelom je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote troch mesiacov poškodenému spôsob vybavovania jeho poistnej udalosti. Poskytnutie dôkladného vysvetlenia poškodeným osobám v stanovenej lehote chráni rovnako aj poisťovateľa pred uložením sankcie - úroku z omeškania. Sankcia v podobe úroku z omeškania má však inú povahu, tu sa nejedná o nárok poškodenej strany, ktorý si môže, ale aj nemusí uplatniť (ako je to obvykle pri omeškaní v občianskoprávných vzťahoch). Z dikcie tohto ustanovenia je zrejmé, že Zákon o poistení zodpovednosti ukladá poisťovateľom automaticky túto sankciu ako povinnosť, teda bez ohľadu, či si úrok z omeškania poškodený uplatní alebo nie, iba výška úroku z omeškania sa posudzuje podľa občianskoprávných predpisov - Občiansky zákonník a jeho vykonávacie nariadenia.

21. Súd prvej inštancie preto zodpovedajúco zistenému skutkovému stavu vecne správne vyvodil aj záver o priznaní úrokov z omeškania vo vzťahu k nároku na náhradu za bolesť, za sťaženie spoločenského uplatnenia, nákladov spojených s liečením i náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti. Z vykonaného dokazovania vyplýva kedy žalobkyňa uplatnila tieto nároky v poisťovni, kedy uplynula 3-mesačná lehota pre poisťovňu na ukončenie šetrenia a ktorým dňom uplynula 15-dňová lehota na výplatu týchto nárokov. Správne súd prvej inštancie sa vyporiadal i s obranou žalovanej poisťovne, ktorá sa bránila neukončením trestného stíhania vodiča MHD. Preto súd prvej inštancie správne z týchto skutkových záverov, aj v spojení s vyššie uvedenou právnou kvalifikáciou, rešpektujúcou už zjednotenú právnu prax (viď citované rozhodnutia dovolacieho súdu) priznal žalobkyni nárok na úroky z omeškania z náhrady za bolesť a z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia od 3.9.2021 do 26.4.2022 (do doby, kedy došlo k plneniu týchto nárokov), úroky z omeškania z uplatnených nákladov na liečenie od 3.7.2021 do 26.4.2022 (do doby skutočného plnenia tejto náhrady) a z náhrady za stratu na zárobku. Preto pri aplikácii ustanovenia § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto odvolaniach napadnutých výrokoch potvrdil.

22. Vo vzťahu k úrokom z omeškania z uplatňovanej náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti odvolateľka namietala, že až v súdnom konaní sa z vykonaného znaleckého dokazovania ustálila doba, počas ktorej trvala práceneschopnosť poškodenej v priamej príčinnej súvislosti s liečením úrazu utrpeného pri dopravnej nehode. V súdnom konaní sa napokon ustálila aj doba, z ktorej sa mal vypočítať priemerný zárobok rozhodujúci pre určenie náhrady za stratu na zárobku

počas práceneschopnosti. Obrana žalovanej poisťovne založená práve na tom, že práceneschopnosť, za ktorú si žalobkyňa uplatňovala nárok na náhradu straty na zárobku, nie je v príčinnej súvislosti s liečením úrazu utrpeneho pri dopravnej nehode bola dôvodnou. Poukázala aj na to, že aj pri vyčísl'ovaní samotnej výšky náhrady žalobkyňa pochybila. Odvolací súd k tomu uvádza, že skutočne k záverom o dobe, ktorá bola v priamej príčinnej súvislosti so šetrením úrazu sa dospelo až v priebehu tohto konania a podobne bol ustálený aj priemerný zárobok na základe predloženého listinného dôkazu v súdnom konaní. Bolo by preto možné uvažovať i o tom, že či by bolo spravodlivým zaťažovať poisťovňu plnením úroku z omeškania z náhrady na stratu na zárobku za čas, keď doba liečenia i suma výšky nároku za stratu na zárobku bola ustálená až v súdnom konaní.

23. Napriek uvedenému treba zdôrazniť, že pri aplikácii ustanovenia § 11 ods. 6 písm. b), ods. 7 cit. zákona sa poisťovňa do omeškania dostala s plnením náhrady škody pretože žalobkyni neposkytla na jej žiadosť písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré tento nárok poškodenej neplnila. Splnenie uvedenej povinnosti nenahrádza v súdnom konaní uplatnená obrana, ktorá sa preukázala opodstatnená.

24. Pre rozhodnutie o odvolaniach podaných proti výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania je potrebné prioritne konštatovať to, že v predmetnom konaní žalobkyňa uplatňovala viacero nárokov na náhradu škody, pričom súd prvej inštancie privodil stav, keď rozhodol o žalobe ako celku. Ak strana sporu v jednej žalobe uplatní niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. Nemôže úspech žalobcu v spore týkajúcom sa iba niektorého nároku založiť právo na náhradu trov konania vo všetkých nárokoch. Trovy, ktoré strana sporu súčasne vynaložila na viac spoločne prejednávaných nárokov, je potrebné rozdeliť podľa pomeru výšky jednotlivých nárokov, t.j. podľa toho, ako sa tá-ktorá vec zo spoločne prejednávaných vecí podieľala na vzniku týchto trov (viď Civilný sporový poriadok, Komentár, Števíček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., Praha: C.H.Beck, 2016, strana 927).

25. Podobné potvrdila aj súdna prax (viď napr. R 28/1970), ktorá konštatuje, že jednotlivé zložky práva na náhradu škody, ktorým je vymedzený obsah náhrady škody, sa prejavujú ako samostatné čiastkové nároky; s touto ich samostatnosťou treba počítať aj pri rozhodovaní o trovách konania.

26. V predmetnej veci žalobkyňa uplatňovala nárok na náhradu bolesti, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, náhradu nákladov spojených s liečením a náhradu za stratu na zárobku.

27. Na základe procesného úkonu samotnej žalobkyne súvisiaceho s plnením poskytnutým jej žalovanou poisťovňou na nárokoch na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, bolo konanie v častiach týkajúcich sa istiny na týchto nárokoch zastavené.

28. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

29. Zavinenie na zastavení konania je na strane žalovanej, ak dôsledkom späťvzatia žaloby je plnenie poskytnuté žalovanou stranou. Pokiaľ sa týka nárokov na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, je odvolací súd toho názoru, že aj keď sa výška náhrady za bolesť upravovala, išlo len o nepatrný rozsah, ktorý z uplatňovaného nároku na bolesť nedosahoval ani nepatrnú časť (ani rozsah 10 %). Preto pri týchto nárokoch na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia možno aj pri vyššie uvedenej požiadavke na rozhodovanie o náhrade trov konania v jednotlivých zložkách skonštatovať, že v týchto nárokoch na náhradu škody je dôvodné priznať aj pri aplikácii ustanovenia § 256 ods. 1 CSP žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

30. Výška náhrady nákladov spojených s liečením bola v súdnom konaní, pokiaľ sa týka istiny, ustaľovaná tiež v priebehu konania a dôsledkom plnenia žalovanej poisťovne v rozsahu 115,43 eur žalobkyňa žalobu zobrala v tejto časti späť. Pôvodne však uplatňovala nárok na náhradu liečebných nákladov vo výške 184,42 eur. Späťvzatie žaloby nesúviselo teda len s plnením žalovanej poisťovne, ale aj z ustaľovania nároku na náhradu týchto liečebných nákladov. Späťvzatie žaloby nad sumu 115,43 eur nebolo teda plnenie protistrany a zavinenie na tomto zastavení konania nenesie žalovaná strana, ale žalobkyňa.

31. Podobne je to aj pri uplatňovanom nároku na náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti. U tohto nároku na náhradu za stratu na zárobku na rozdiel od náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia treba konštatovať, že tento nárok je spravidla objektívne určiteľný porovnaním doterajšieho zárobku pred úrazom a po ňom a v nadväznosti aj na skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce v predmetnej veci, poškodenej žalobkyne bolo známe, ktoré liečenie je spojené s liečením úrazu utrpeného pri dopravnej nehode a ktoré súviselo s liečením iných poškodení zdravia, ktoré u nej neboli v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou. Aj tu sa žiada odkázať na už vyššie konštatované rozhodnutie R 28/1970, z ktorého plynie, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu konania pri nároku na náhradu za stratu na zárobku, je potrebné vychádzať z ustanovenia § 255 ods. 2 CSP. Ak žalobkyňa brala žalobný návrh späť v časti náhrady za stratu na zárobku nad sumu, ktorá bola priznaná rozhodnutím súdu prvej inštancie (najmä späťvzatie žaloby o 2.681,08 eur s prísl. a priznaná bola suma 1.048,73 eur), potom procesné zavinenie na zastavení tejto časti konania (späťvzatie žaloby o náhradu za stratu na zárobku v sume 2.681,08 eur) je jednoznačne na strane žalobkyne. Nemožno teda akceptovať odvoláciu námietku žalobkyne, ak sa domáhala náhrady trov konania aj v tejto časti s poukazom na to, že pre určenie nároku na náhradu za stratu na zárobku bolo určujúce znalecké dokazovanie v predmetnej veci. Žalobkyňa verifikovateľným spôsobom mohla pri uplatňovaní tohto nároku na náhradu za stratu na zárobku ustáliť výšku tohto nároku aj v nadväznosti na dobu jej práceneschopnosti súvisiacej s úrazom utrpeným pri nehode, a tak, ako to vyplýva aj z vyššie konštatovaného rozhodnutia R 28/1970, pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v tejto časti jednoznačne treba aplikovať ustanovenia § 255 ods. 2 v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 CSP.

32. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobkyne proti žalovanej priznal nároky na náhradu trov prvoinštančného konania o uplatňovaných nárokoch na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 100 % a nepriznal sporovým stranám nároky na náhradu trov prvoinštančného konania uplatňovaných nárokov na náhradu liečebných nákladov a náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti.

33. Odvolací súd mal na zreteli, že výrok o náhrade trov konania tak, ako je uvedené vyššie, napadli obe sporové strany. Odvolacia námietka žalobkyne, ktorá sa domáhala 100 % priznania nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, nebola akceptovaná vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa potreby rozhodovania o náhrade trov konania o jednotlivých nárokoch, ale aj v súvislosti s tým, že pri nárokoch na náhradu liečebných nákladov i náhrady za stratu na zárobku jej nebolo možné priznať nárok na náhradu trov konania vzhľadom na výsledok konania, ktorý sa týkal podanej žaloby v porovnaní s výsledkom tohto konania v nadväznosti na závery o procesnom zavinení zastavenia konania na strane žalobkyne.

34. Odvoláciu námietku žalovanej poisťovne na nepriznanie vôbec nároku na náhradu trov konania nebolo možné akceptovať, pretože zjavne pri nárokoch na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia tak, ako je uvedené vyššie, nárok žalobkyne prislúcha.

35. Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).